

LRDIS

Don Winslow
Orașul în flăcări
Titlul original: City on Fire

We know
books

Copyright © 2021 by Samburu, Inc. All rights reserved.
Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers.
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2023 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WINSLOW, DON

Orașul în flăcări / Don Winslow ; trad. din lb. engleză de Alexandra Florescu, Iulia Anania. - București : Crime Scene Press, 2023
ISBN 978-630-6542-40-6

I. Florescu, Alexandra (trad.)

II. Anania, Iulia (trad.)

821.111j

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: HORIA NICOLA URSU
Tehnoredactor: SIMONA PREDĂ
Bun de tipar: noiembrie 2023
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CORESI
Tipărit în C.N.I. „CORESI” S.A.

Don Winslow

Orașul în flăcări

traducere din limba engleză
de Alexandra Florescu și Iulia Anania

CRIME SCENE PRESS
2023

PARTEA ÎNTÂI

PICNICUL CU SCOICI AL LUI PASCO FERRI

**Goshen Beach, Rhode Island
August, 1986**

Hai să-mbucăm din merinde, ca-n urmă să-ncepem războiul.²
Homer – *Iliada*, Cântul II

2. Homer, *Iliada*, traducere în metrul original de George Murnu, Editura Universitas/Teora, 1999, pag. 103. (*n. trad.*)

UNU

Danny Ryan o urmărește pe femeia care iese din apă precum o apariție din visele lui despre mare.

Doar că-i reală și-o să aducă belele.

Așa fac de obicei femeile atât de frumoase.

Danny știe lucrul ăsta; ce nu știe e *cât de multe* belele o să-i aducă, de fapt. Dacă ar ști asta, dacă ar ști tot ce urmează să i se întâmple, probabil că ar intra în apă după ea și i-ar ține capul la fund până ce ar înceta să se miște.

Dar nu știe.

Așa că, în soarele strălucitor care-i mângâie chipul, Danny șade pe nisip în fața casei de pe plajă a lui Pasco și o măsoară pe femeie din spatele ochelarilor lui de soare. Păr blond, ochi de un albastru adânc și un corp pe care bikiniul negru mai mult îl scoate în evidență decât îl ascunde. Are abdomenul ferm și plat, picioarele musculoase și subțiri. N-o s-o vezi peste cincisprezece ani cu șolduri late și fundul mare, de la cartofi și sosurile de la mesele de duminică.

Femeia iese din apă, iar pielea îi strălucește de soare și sare.

Terri Ryan îi vâra un cot în coaste lui bărbatu-său.

- Ce-i? face Danny pe niznaiul.

- Am văzut cum o măsurai, spune Terri.

Toți o măsoară: el, Pat, Jimmy, dar și nevestele lor, Sheila, Angie și Terri.

– Nu pot să zic că te învinovățesc, continuă ea. Ce mai bal-coane!

– Frumos limbaj, face Danny.

– Mda, dar ție la ce-ți umblă mintea?

– Nu-mi umblă la nimic.

– N-am nimic pentru tine aici, zice Terri, dând din mână în sus și-n jos și se ridică în capul oaselor pe prosop ca s-o vadă mai bine pe femeie. Dac-aș avea țâțe ca alea, aș purta și eu bikini.

Terri poartă un costum întreg, negru. Danny consideră că arată bine în el.

– Mie-mi plac țâțele *tale*, zice.

– Răspuns corect.

Danny se uită la femeia frumoasă, în timp ce aceasta ia un prosop și se șterge. Trebuie că petrece o grămadă de timp la sală, se gândește el. Are grijă de ea. Ar pune pariu că lucrează în vânzări. Ceva scump: mașini de lux, imobiliare sau investiții. Ce tip i-ar spune nu, cine-ar încerca să se târguiască sau ar vrea să pară calic în fața ei? N-ai să vezi așa ceva.

Danny o privește cum se îndepărtează.

Ca într-un vis din care te trezești și-ți pare rău că o faci, decât de frumos e.

Nu c-ar fi dormit prea mult azi-noapte; iar acum e obosit. El, Pat și Jimmy MacNeese operaseră un camion plin cu costume Armani, la naiba în praznic, sus, în Mass-ul³ de vest. Floare la ureche, o treabă din interior de care le făcuse rost Peter Moretti. Șoferul știuse despre ce era vorba, toată lumea își făcuse treaba, așa că nimeni nu fusese rănit, dar tot fusese un drum lung și se întorseseră pe țârm exact la răsăritul soarelui.

– E-n regulă, face Terri, întinzându-se la loc pe prosop. Las-o să te încingă și să te întărate pentru mine.

3. Statul Massachusetts, S.U.A. (*n. trad.*)

Terri știe că soțul ei o iubește și, oricum, Danny Ryan e credincios ca un câine. Înșelatul nu-i stă în fire. Pe Terri nu o deranjează că se uită după alte femei, câtă vreme vine acasă, la ea. O mulțime de bărbați însurați au nevoie de câte-o chestie mai altfel, din când în când, dar nu și Danny.

Are dreptate, se gândește Danny în timp ce se întinde și o mângâie pe Terri pe coapsă cu dosul arătătorului, arătând că femeia are dreptate despre altceva, că el *chiar e* încins și întărat, că e vremea să se întoarcă la căsuță. Terri îi înlătură mâna, dar nu cu ostilitate. Și ea e excitată, simte soarele, nisipul fierbinte de pe piele și energia sexuală adusă de femeia cea nouă.

Plutește în aer, o simt amândoi.

Și mai e ceva.

Neastâmpăr? se întreabă Danny. Nemulțumire?

De parcă femeia asta sexy a ieșit din apă și, dintr-odată, ei n-ar mai fi satisfăcuți de viețile lor.

Eu nu sunt, se gândește Danny.

În fiecare august coboară de la Dogtown la Goshen Beach pentru că așa făceau și tații lor, iar ei nu știu altceva. Danny și Terri, Jimmy și Angie Mac, Pat și Sheila Murphy, Liam Murphy cu prietena lui din acel moment. Închiriază căsuțele de peste drum de plajă, atât de apropiate între ele încât îți auzi vecinul strănutând ori te poți apleca pe geam ca să împrumuți ceva pentru bucătărie. Dar asta și e de fapt toată distracția: apropierea.

Niciunul dintre ei nu ar ști cum să se descurce cu singurătatea. Au crescut în același cartier din Providence ca părinții lor, s-a dus la școală acolo, locuiesc încă acolo, se văd cu toții aproape în fiecare zi și merg împreună la Goshen în vacanțe.

„Dogtown de la mare”, așa îi spun.

Danny întotdeauna se gândește că oceanul ar trebui să fie către est, dar știe că de fapt plaja este îndreptată spre sud și se arcuiește blând spre vest cam la o milă dincolo de Mashanuck Point, unde

câteva case mai mari sunt cocoțate precar pe o faleză joasă deasupra stâncilor. Spre sud, la paisprezece mile distanță în largul oceanului, se află Block Island, vizibilă în majoritatea zilelor senine. În timpul sezonului de vară, feriboturile circulă zi și noapte dinspre docurile de la Gilead, satul de pescari aflat chiar dincolo de canal.

Danny obișnuia să se ducă tot timpul pe Block Island, nu cu ferry-ul, ci înainte să fie căsătorit, când lucra pe bărcile pescarilor. Uneori, dacă Dick Sousa era într-o dispoziție bună, trăgeau în New Harbour și luau o bere înainte de a se duce spre casă.

Acelea au fost vremurile bune, ieșirile pe mare după pește-spadă împreună cu Dick, iar lui Danny îi lipsesc. Îi e dor de căsuța pe care o închiria în spate la Aunt Betty's Clam Shack, chiar dacă era curent acolo și iarna te căcai pe tine de frig. Îi e dor să meargă până la barul de la Harbor Inn și să bea cu pescarii, să le asculte poveștile, să le învețe înțelepciunea. Îi lipsește munca fizică, îl făcea să se simtă puternic și curat. Avea nouăsprezece ani atunci, era puternic și curat, iar acum nu mai e nimic din toate astea; în jurul brâului i-a crescut un strat de grăsime și nu e sigur c-ar mai putea să arunce un harpon sau să tragă un năvod.

Îl vezi pe Danny acum, la aproape treizeci de ani, cum umerii lați îl fac să pară nițel mai scund decât cei un metru optzeci ai lui, iar părul des, castaniu cu o umbră de roșcat, îi îngustează fruntea, ceea ce îl face să pară nițel mai puțin isteț decât este cu adevărat.

Danny șade pe nisip și se uită la apă, tânjind. Zilele astea cel mult intră și înnoată sau face bodysurfing dacă sunt valuri, ceea ce este neobișnuit în august, doar dacă nu se pune de un uragan.

Lui Danny îi este dor de ocean când nu e aici.

Îți intră în sânge, de parcă prin vene ți-ar curge apă sărată. Pescarul Danny știe că iubește marea și o urăște în egală măsură; spune că-i ca o femeie crudă care te rănește întruna, dar tot te întorci la ea.

Uneori se gândește că poate ar trebui să se întoarcă la pescuit, dar nu-i iese niciun ban din asta. Nu mai iese, cu toate reglementările guvernului și cu navele fabricilor japoneze și rusești care stau la treizeci de mile distanță de coastă și adună tot codul, tonul și cambula, iar guvernul nu mișcă un deget în legătură cu asta, doar asuprește localnicii.

Pentru că poate.

Așa că acum Danny doar vine din Providence, în august, cu restul găștii.

Dimineața se trezesc târziu, mănâncă micul dejun în căsuțe, apoi trec drumul și-și petrec ziua pe plajă, adunați în fața casei lui Pasco, una dintre cele aproximativ o duzină de case cu pereți în caplama, așezate pe piloni de beton lângă digul de la capătul de est al plajei Goshen.

Își pun șezlonguri sau se întind pur și simplu pe prosoape, iar femeile savurează răcoritoare cu vin, citesc reviste și sporovăiesc, în timp ce bărbații beau bere ori dau la undiță. Întotdeauna e un grupușor plăcut acolo, Pasco cu nevastă-sa, copiii și nepoții, și toată echipa lui Moretti: Peter și Paul Moretti, Sal Antonucci, Tony Romano, Chris Palumbo, toți cu neveste și copii.

Întotdeauna trec pe la ei o mulțime de oameni care vin și pleacă, și se simt bine.

În zilele ploioase stau în căsuțe și fac puzzle-uri, joacă cărți, trag câte un pui de somn, flecăresc sau ascultă comentatorii de la Sox cum trâncănesc aiurea ca să acopere întârzierile din cauza ploii. Alteori conduc până în orașelul aflat la două mile spre interior și văd un film, își iau o înghețată sau fac ceva cumpărături.

Noaptea fac grătare pe fâșiile de gazon dintre căsuțe, de obicei punând la comun proviziile, hamburgeri și hotdogi. Sau poate în timpul zilei unul dintre băieți se duce până la docuri să vadă de ceva proaspăt, iar în seara aceea fac ton sau lufar pe grătar, ori fierb niște homari.

În alte nopți se duc pe jos până la Dave's Dock, se așază la o masă de pe terasa mare cu vedere spre Gilead, dincolo de golful îngust. Cârțiuma lui Dave nu are licență pentru alcool, așa că-și aduc propriile sticle de vin și bere, iar lui Danny îi place să șadă acolo și să se uite la bărcile celor care prind pește sau homari, ori cum sosește ferry-ul de Block Island, în timp ce mănâncă *chowder*⁴, pește cu cartofi sau crochete de scoici scâldate-n grăsime. E drăguț și liniștit acolo, când soarele se îmblânzește și apa strălucește spre apus.

În unele nopți se duc pur și simplu acasă după cină, adunându-se în câte o căsuță ca să joace cărți și să mai facă un pic de conversație; alteori merg poate cu mașina până la Mashanuck Point, unde se află un bar, Spindrif. Se așază, beau ceva, ascultă vreo formație locală a barului, poate dansează nițel, poate nu. De obicei toată gașca sfârșește prin a ajunge acolo și mereu se lasă cu multe râsete, până la ora închiderii.

Dacă se simt mai ambițioși, se îngrămădesc în mașini și conduc până la Gilead – la doar cincizeci de metri peste apă, dar la paisprezece mile pe drum – unde se află baruri mai mari, care aproape c-ar putea să treacă drept cluburi, și unde alde Moretti nu așteaptă și nici nu primesc nota de plată pentru băutura. Apoi se întorc la căsuțele lor, unde Danny și Terri ori cad lați, ori fac prostii și apoi cad lați, se trezesc târziu și o iau de la capăt.

– Îmi mai trebuie niște loț, zice Terri acum, întinzându-i tubul.

Danny se ridică în capul oaselor, stoarce un strop de loțiune de bronzat în palme și începe să i-o întindă pe umerii pistruiați. Terri se arde ușor, cu pielea ei de irlandeză. Păr negru, ochi violet și o piele ca porțelanul.

4. Supă groasă făcută cu lapte sau smântână, răntaș și fructe de mare sau legume. (n. trad.)

Familia Ryan are pielea mai întunecată, iar bătrânul lui Danny, Marty, zice că-i din cauză că au sânge spaniol. „De când s-a scufundat armada aia aici. Unii dintre marinarii spanioli au reușit să ajungă la țarm și-au comis-o.”

Oricum sunt irlandezi negri cu toții, cu origini în nord, ca majoritatea irlandezilor care au aterizat în Providence. Oameni duri, născuți din pământul stâncos și veșnica înfrângere a lui Donegal. Doar că, se gândește Danny, alde Murphy se descurcă destul de bine acum. Apoi se simte vinovat că gândește așa, fiindcă Pat Murphy i-a fost cel mai bun prieten, încă de când erau în scutece, iar acum sunt cumnați.

Sheila Murphy ridică brațele, cască și spune:

– Mă duc înapoi, fac un duș și îmi fac unghiile, chestii de fete.

Se ridică de pe pătură și-și scutură nisipul de pe picioare. Angie se ridică și ea. La fel cum Pat este liderul bărbaților, Sheila este șefa femeilor. Ea e cea care dă tonul.

Se uită în jos la Pat și îl întreabă:

– Vii?

Danny se uită la Pat și zâmbesc amândoi – cuplurile o să se ducă toate să facă sex și nimeni nu e nici măcar subtil în legătură cu asta. În după-amiaza asta, căsuțele o să fie niște locuri ocupate.

Danny e trist că se termină vara. Întotdeauna e trist. Sfârșitul verii înseamnă sfârșitul zilelor lungi și lente, al apusurilor leneșe, al căsuțelor închiriate pe plajă, al berilor, distracției, râsetelor și picnicurilor cu scoici.

Trebuie să se întoarcă în Providence, la docuri, la muncă.

Acasă, în apartamentul lor mic de la ultimul etaj al unui triplex din oraș, cu acoperiș în două ape, unul dintre miile de blocuri apărute peste tot în New England în vremurile apogeului fabricilor și uzinelor, când era nevoie de locuințe ieftine pentru muncitorii italieni, evrei și irlandezi. Fabricile și uzinele aproape

c-au dispărut, dar casele cu trei etaje au supraviețuit și încă mai au ceva din reputația de clasă inferioară.

Danny și Terri au o sufragerie mică, o bucătărie, o baie și un dormitor cu o terasă mică în spate, cu ferestre pe toate părțile, ceea ce e plăcut. Nu e mult – Danny speră ca într-o bună zi să cumpere o casă adevărată pentru ei – dar deocamdată e destul și nici nu-i prea rău. Doamna Costigan, de la etajul de dedesubt, e o persoană în vârstă și liniștită, iar proprietarul, domnul Riley, locuiește la parter, așa că ține totul destul de pus la punct.

Cu toate acestea, Danny se gândește să plece de acolo, poate chiar să se mute cu totul din Providence.

– Poate ar trebui să ne mutăm undeva unde-i vară tot timpul, i-a spus lui Terri în noaptea dinainte.

– Cum ar fi... unde? a întrebat ea.

– Poate în California.

Femeia a râs de el.

– California? N-avem rude în California.

– Am în San Diego un văr de-al doilea sau ceva de genul ăsta.

– Asta nu-i familie cu adevărat, a spus Terri.

Mda, poate că asta era ideea, se gândește acum Danny. Poate că ar fi bine să se ducă undeva unde să nu aibă toate obligațiile astea: zilele de naștere, primele împărțășanii, prânzurile obligatorii de duminică. Dar știe că nu o să se întâmple așa ceva; Terri e prea atașată de familia ei numeroasă, iar bătrânul lui are nevoie de el.

Nimeni nu pleacă vreodată din Dogtown.

Sau, dacă o fac, se întorc.

Danny a făcut-o.

Acum vrea să se întoarcă la căsuță.

Vrea să facă sex și apoi să tragă un pui de somn.

Lui Danny i-ar prinde bine o moțaială, ca să se simtă învigorat pentru picnicul cu scoici al lui Pasco Ferri.

DOI

Terri nu are niciun chef s-o dărlăie. Intră în micul dormitor, trage draperiile și dă jos pătura de pe pat. Apoi își scoate costumul de baie și îl lasă să cadă pe podea. De obicei face duș când se întoarce de la plajă, ca să nu lase nisip și sare pe cearșafuri. De obicei îl pune pe Danny să facă la fel, dar acum nu-i pasă. Își bagă degetele sub marginea slipului lui și îi spune:

– Mda, te-a cam excitat curva aia de pe plajă.

– Și pe tine.

– Poate sunt bisexuală, îl tachinează. Uaaaa, ia uite ce simt aici jos când zic *asta*.

– De la *tine* mi se trage.

– Te vreau în mine.

Terry termină repede, ca de obicei. Obişnuia să se ruşineze de asta, i se părea că reacţionează ca o curvă, dar mai târziu, când a sporovăit cu Sheila și Angie, ele i-au zis că e o norocoasă. Acum dă puternic din şolduri, munceşte din greu ca să îl facă și pe el să termine și spune:

– Nu te gândi la *ea*.

– Nu mă gândesc. N-o să mă gândesc.

– Spune-mi când termini.

E un ritual al lor, încă de prima dată; de câte ori și-o trag, ea vrea să știe când e aproape să termine; așa că, atunci când simte că e gata, el îi spune și ea întreabă, mereu la fel: